

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/29/2012
Identifikačné číslo spisu:	8012200106
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8012200106.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: L., bytom U., právne zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom vo Vranove nad Topľou, M. R. Štefánika 171, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát Prešov, Pionierska 33, Prešov), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-176/KDI-BCP-2011 zo dňa 03. januára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/21/2012-22 zo dňa 29. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/21/2012-22 zo dňa 29. mája 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. KRP-P-176/KDI-BCP-2011 zo dňa 03.01.2011, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie ODI, ORPZ Vranov nad Topľou č. p. ORP-DI-2-374/2011 zo dňa 14.10.2011 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a o uložení sankcií vo forme pokuty vo výške 200,- € a zákazu činnosti viesť motorové vozidlo po dobu 12 mesiacov. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že právo na ich náhradu účastníkom nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že v predmetnej veci bolo preukázané, že žalobca použil na jazdu vozidlo štvorkolku, ktoré nebolo označené TEČ a štvorkolka nebola schválená na cestnú premávku. Poukázal na obsah zápisnice o výsluchu svedka - žalobcu zo dňa 18.08.2011, z ktorej jednoznačne vyplývalo, že žalobca ako svedok (a síce vo veci zistenia páchatel'a trestného činu krádeže) bol náležite poučený a podľa názoru súdu ustanovenie § 131 ods. 1 Trestného poriadku sa vzťahuje na pravdivosť svedeckej výpovede ako celku a nielen vo vzťahu k skutočnostiam vzťahujúcim sa ku

krádeži štvorkolky. Žalobca tu jednoznačne uviedol, že išiel po hlavnej ceste do Nižného Kručova. Ďalej poukázal na výpoveď svedka Y. zo dňa 09.08.2011, ktorý po poučení v zmysle v tejto zápisnici citovaných ustanovení Trestného poriadku uviedol, že „...ja som mu povedal, aby motorku doviezol do mňa, a keď bude opravená, tak mu dám o tom vedieť, nakoľko známy, ktorý ju mal opraviť, je cez deň v zamestnaní. Ja som odišiel domov na firemnom vozidle a asi o 15 minút po telefonáte prišiel do mňa v smere od Vranova nad Topľou po hlavnej ceste L. na štvorkolesovom motocykli zelenobielej farby, na ktorom sedel sám. Brána bola v čase jeho príchodu otvorená a preto vošiel rovno do dvora.“. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku odkázal aj na výsledky doplneného dokazovania po podaní odvolania žalobcom a to výsluchom svedka L. v zápisnici zo dňa 15.11.2011, kde svedok síce potvrdil, že žalobca prechádzal cez jeho dvor a záhradu k rieke Čičavka, avšak súčasne uviedol, že ktorým smerom sa pobral na konci záhrady, nevie uviesť, lebo si to nevšimol; na konci záhrady sa dá ísť doprava smerom k štátnej ceste III. triedy alebo doľava, kde asi po niekoľkých 100 metroch možno prejsť cez koľaj a popri koľajách cez polia smerom na obec Nižný Kručov.

Námietky žalobcu, že jeho výpoveď ako aj výpoveď svedka X. pred orgánmi činnými v trestnom konaní boli nepresné, krajský súd vyhodnotil ako účelové v snahe zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok. Zdôraznil, že ako žalobca, tak aj svedok X. vypovedali spontánne a ich následné výpovede prispôbovali priestupkovému konaniu tak, aby žalobca nebol obvinený zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby pravdivosť svojho tvrdenia v priestupkovom konaní preukázal inými dôkazmi, čo neurobil a dokonca nevyužil ani možnosť oboznámiť sa so svedeckými výpoveďami po podaní odvolania.

V súvislosti s námietkami žalobu týkajúcimi sa príliš prísneho postihu krajský súd uviedol, že žalobca druh a výšku sankcie v žalobe nenamietal, námietky vzniesol až na pojednávaní dňa 29.05.2012 a odôvodnil ich svojou ťažkou sociálnou situáciou (je nezamestnaný, manželka trpí onkologickým ochorením a sama nie je schopná riadiť motorové vozidlo a v dôsledku uvedeného je sťažená doprava manželky na ošetrovanie). V tejto súvislosti krajský súd zdôraznil, že podľa § 250h ods. 1 OSP až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b. V predmetnej veci pritom neprichádza do úvahy ani aplikácia § 250j ods. 5 OSP, lebo súd nedospel k záveru, že by o udelení sankcie malo byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Krajský súd konštatoval, že výška a druh uloženej sankcie nevybočujú z hľadísk správneho uváženia, pričom v zmysle §246 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súd však neposudzuje účelnosť správneho rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu žalobcu zamietol.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutia správnych orgánov zrušil a vrátil im vec na nové konanie.

Odvolacie dôvody sa v podstate zhodovali z dôvodmi žaloby a spočívali v tvrdení žalobcu, že správne orgány vydali rozhodnutia predčasne a bez toho, aby bol zistený skutkový stav veci, ako aj to, že pri vyhodnotení dôkazov dospeli k nesprávnym právnym záverom, lebo skutok opísaný v rozhodnutí sa nikdy nestal. Tvrdil, že nie je pravdou, že by bol viedol štvorkolku po štátnej komunikácii. Správny orgán nevykonával všetky potrebné dôkazy na potvrdenie alebo vyvrátenie jeho výpovede. Ak žalovaný sa v rozhodnutí odvoláva na výpoveď svedka Y. v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 09.08.2011 a výpoveď žalobcu ako svedka zo dňa 18.08.2011, kedy vypovedali na OO PZ v Slovenskej Kajni ku krádeži štvorkolky Yamaha, neboli vypočúvaní z priestupku, z ktorého neskôr bol žalobca uznaný vinným. Na OO PZ v Slovenskej Kajni sa objasňovala krádež, žalobca ani svedok sa presne nevyjadrovali k spôsobu prepravy štvorkolky z Vranova do Nižného Kručova. Žalobca zdôraznil, že ani on nevenoval pozornosť, ako policajti zapísali do zápisnice trasu pohybu štvorkolky z Vranova do Nižného Kručova.

Žalobca sa nestotožnil ani so záverom o povinnosti uložiť s pokutou aj sankciu zákazu činnosti, k čomu odkázal na rozhodnutie iného prvostupňového správneho orgánu v inej priestupkovej veci.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Žalobca podľa jeho názoru neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutia a postupov správnych orgánov vyvrátili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 16.07.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V zmysle čl. VII zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01.01.2013 dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov tak, že v § 4 ods. 2 sa za prvú vetu vkladajú nové vety, ktoré znejú: „Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“.

Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 bola rozpočtová organizácia Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove ku dňu 31.12.2012 zrušená.

V zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tak práva a povinnosti rozpočtovej organizácie Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove prešli dňom zrušenia na jej zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to súd vykonal zmenu v označení žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Zo spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že ODI Vranov nad Topľou, Okresné riaditeľstvo PZ vo Vranove nad Topľou v rozhodnutí č.p. ORP-DI-2-374/2011 zo dňa 14.10.2011 konštatoval, že žalobca dňa 09.08.2011 v čase okolo 09:30 hod. viedol v smere z Vranova nad Topľou z Ul. Mlynskej po štátnej ceste III. triedy do obce Nižný Kručov do dvora rodinného domu č. XX štvorkolku zn. Yamaha 450 Grizzly bez TEČ, pričom štvorkolka nebola schválená na premávku v cestnej premávke a nebolo jej pridelené evidenčné číslo. Žalobca týmto svojim konaním porušil § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) v spojení s ustanovením § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z., za čo bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. a uložil mu podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. pokutu vo výške 200,- € spolu so zákazom činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný v tomto konaní preskúmaným rozhodnutím tak, že ho potvrdil.

Žalovaný vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu doplnil dokazovanie tak, že znovu vypočul svedka Y. a spisový materiál bol doplnený aj o výpovede L. a C. a o fotodokumentáciu z miesta priestupku. Z doplnenej výpovede Y. zo dňa 25.11.2011 vyplynulo, že pri výsluchu dňa 09.08.2011 nevenoval dostatočnú pozornosť tomu, ako k nemu prišiel žalobca; po telefonáte s ním otvoril bránu do dvora, a keďže mal nejaké povinnosti vo Vranove nad Topľou, tak odišiel a keď sa vrátil, L. bol už vo dvore. Kadiaľ prišiel, to uviesť nevedel, avšak poznamenal, že zo zadnej časti od koľajnic cez pole sa k ním do dvora nedá vojsť, lebo bránička je veľmi úzka a štvorkolka cez ňu neprejde. Keďže si myslel, že žalobca môže prísť iba po hlavnej ceste, tak mu otvoril bránu do dvora. Zo svedeckej výpovede L. bolo zistené, že niekedy v mesiaci august 2011 prišiel k nemu domov L. s tým, či by nemohol prejsť cez ich dvor k rieke Čičavka. Nakoľko bol na dvore, s uvedeným súhlasil, pričom o chvíľu prišiel L. na štvorkolke, otvoril si bránu a prešiel cez dvor a záhradu až k rieke Čičavka. Ktorým smerom išiel na konci záhrady uviesť nevedel, pričom na konci záhrady sa dá ísť doprava smerom k štátnej ceste III. triedy alebo doľava, kde možno prejsť cez koľaj a okolo koľaje cez polia smerom na obec Nižný Kručov.

Žalovaný doplnil podklady rozhodnutia aj o vysvetlenie C., povereného príslušníka OO PZ Slovenská Kajňa, ktorý uviedol, že pokračoval v realizovanom prípade ukradnutej štvorkolky, ktorej majiteľom je M. z Prešova. K veci bol ako svedok vypočutý aj L., ktorý bol pred výsluchom riadne poučený. Počas výsluchu sa okrem iného vyjadril aj k skutočnostiam, odkiaľ, kadiaľ a kam viezol štvorkolku z Vranova nad Topľou. Menový bez nátlaku presne opísal, že na štvorkolke išiel z miesta bydliska po miestnej komunikácii a potom po štátnej ceste III. triedy do obce Nižný Kručov. Rovnako pri výsluchu svedka Y. sa vyslovene pýtal, odkiaľ prišiel vodič V. k nemu domov, na čo bolo uvedené, že po štátnej ceste, pričom on spredu od cesty otvoril bránu.

Žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia označil dodatočné tvrdenia žalobcu za účelové, uvádzané v snahe vyhnúť sa povinnosti zodpovednosti za spáchaný priestupok, pretože žalobca jasne a zreteľne pred povereným príslušníkom uviedol, že motocykel viedol po hlavnej ceste z Vranova nad Topľou až do obce Nižný Kručov, čo následne bez nátlaku a prejavom slobodnej vôle potvrdil svojim podpisom. Uvedené skutočnosti svojou prvotnou výpoveďou potvrdil aj svedok Y. a tvrdenie tohto svedka v ďalšom konaní považoval žalovaný za zavádzajúce a podľa jeho názoru prvotné výpovede svedka Y. ako aj žalobcu boli pravdivé, neskreslené a správne.

Vo vzťahu k uloženej sankcii žalovaný dodal, že pri uložení druhu a výmery sankcie sa dostatočne zaoberal všetkými hľadiskami a kritériami v zmysle § 12 zákona č. 372/1990 Zb.. Zdôraznil, že za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. j/ možno uložiť sankciu pokutu od 60,- € do 300,- € a zákaz činnosti až do dvoch rokov. Dodal tiež, že bolo potrebné prihliadať na to, že podľa § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z. bolo odôvodnené konanie obvineného kvalifikovať ako porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom a vzhľadom na vyššie citované nezistil dôvod, pre ktoré by mal zmeniť sankciu uloženú obvinenému prvostupňovým správny orgánom, lebo táto bola uložená a odôvodnená v súlade so zákonom a jej výška je primeraná porušeniu právneho predpisu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. vodič je povinný použiť na jazdu len vozidlo, ktoré možno prevádzkovať v cestnej premávke.

Podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a/ až i/ sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu (osobitným predpisom je tu zákon č. 8/2009 Z. z.).

Podľa § 137 ods. 2 písm. n/ zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je vedenie vozidla vyradeného z cestnej premávky alebo vozidla, ktoré nebolo schválené na

prevádzku v cestnej premávke alebo vozidla vyradené z evidencie.

Podľa § 22 ods. 2 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. j/ možno uložiť pokutu od 60,- € do 300,- € a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku prvostupňového súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako bolo konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb..

Žalobcovi sa kládol za vinu skutok, ktorého sa mal dopustiť tým, že viedol po ceste vozidlo, ktoré na to nebolo schválené a nebolo mu pridelené evidenčné číslo. Žalobca nespochybňoval, že takéto vozidlo v daný deň a čas viedol, zmenil však svoju pôvodnú výpoveď danú pred orgánmi činnými v trestnom konaní v súvislosti s vyšetrovaním trestného činu (krádeže štvorkolky), kde najprv sám tvrdil a svoje vyjadrenie aj vlastnoručne podpísal, že uvedené vozidlo viedol po hlavnej ceste do Nižného Kručova a to tak, že v novej výpovedi tvrdil, že vozidlo nevedol po hlavnej ceste, ale cez poľnú cestu a následne cez záhradu suseda do dvora svedka X..

Pokiaľ ide o výpoveď svedka Y., tento v zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 09.08.2011 po poučení uviedol, že „...ja som mu povedal, aby motorku doviezol do mňa, a keď bude opravená, tak mu dám o tom vedieť, nakoľko známy, ktorý ju mal opraviť, je cez deň v zamestnaní. Ja som odišiel domov na firemnom vozidle a asi o 15 minút po telefonáte prišiel do mňa v smere od Vranova nad Topľou po hlavnej ceste L. na štvorkolesovom motocykli zelenobielej farby, na ktorom sedel sám. Brána bola v čase jeho príchodu otvorená a preto vošiel rovno do dvora...“. Obdobne však aj tento svedok v doplnenej výpovedi v rámci priestupkového konania upravil svoju pôvodnú výpoveď, a to tak, že po telefonáte so žalobcom otvoril bránu do svojho dvora, a keďže mal nejaké povinnosti vo Vranove nad Topľou, tak odišiel. Keď sa vrátil, žalobca už bol vo dvore, avšak kadiaľ prišiel, to uviesť nevedel. Dodal však, že zo zadnej časti od koľajníc cez pole sa k nim do dvora nedá vojsť, lebo bránička je veľmi úzka a štvorkolka cez ňu neprejde. Keďže si myslel, že žalobca môže prísť iba po hlavnej ceste, tak mu otvoril bránu do dvora a zároveň nevedel uviesť, či prešiel cez dvor suseda U..

Žalovaný správny orgán doplnil dokazovanie aj o výpoveď ďalšieho svedka - suseda L., ktorý vypovedal, že žalobca ho oslovil, či by nemohol prejsť cez ich dvor k rieke Čičavka, s čím on súhlasil. Žalobca následne prišiel na štvorkolke, otvoril si bránu a prešiel cez dvor a záhradu až k rieke Čičavka. Ktorým smerom žalobca ďalej pokračoval, to svedok uviesť nevedel, avšak na konci záhrady sa dá ísť doprava smerom k štátnej ceste III. triedy alebo doľava, kde možno prejsť cez koľaj a okolo koľaje cez poľa smerom na obec Nižný Kručov.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dospieť k inému záveru ako k tomu, že žalobca viedol štvorkolku po hlavnej ceste, tak ako to sám vypovedal v trestnom konaní ako svedok (kde bol riadne poučený o povinnosti vypovedať pravdu). Uvedené vyplynulo aj z výpovedí svedkov: podľa svedka Y. žalobca by nemohol prejsť zo zadnej časti jeho dvora od koľajníc cez pole, pretože odtiaľ je bránička veľmi úzka a štvorkolka cez ňu neprejde, teda do dvora svedka X. mohol vojsť na štvorkolke len po hlavnej ceste; zároveň z výpovede svedka L. vyplýva, že žalobca prešiel cez jeho dvor a záhradu a pokračoval k rieke, odkiaľ možno ísť smerom na obec Nižný Kručov buď po hlavnej ceste alebo cez poľa okolo koľaje. Z uvedeného je preto zrejmé, že žalobca do dvora Y. musel vojsť cez hlavnú cestu, keďže tu boli len dve možnosti dostať sa do Nižného Kručova zo záhrady svedka G. (cez poľa alebo po hlavnej ceste), pričom však vojsť so štvorkolkou do dvora svedka Šimoviča sa nedalo zozadu od koľaje, nakoľko je bránička pre štvorkolku príúzka.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu ako aj s názorom žalovaného

správneho orgánu vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcu ako účelové, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti a z toho vyplývajúcim uloženým sankciám za priestupok, ktorého sa žalobca dopustil.

K námietke žalobcu v súvislosti s uloženými sankciami odvolací súd uvádza, že prvostupňový správny orgán sa pri ukladaní druhu sankcie za priestupok a jej výmery zaoberal všetkými hľadiskami a kritériami vyplývajúcimi z § 12 zákona č. 372/1990 Zb.. Určenie druhu a výšky sankcie je založené výlučne na úvahe a posúdení prvostupňového správneho orgánu za podmienok rešpektovania jednak rozpätia sankčného pásma pri konkrétnom priestupku a zároveň všetkých zákonných zásad pri ukladaní sankcie za konkrétny priestupok. Toto bolo v konaní dodržané. Je potrebné pripomenúť, že v prípade rozhodnutia správneho orgánu založeného na použití správneho uváženia, súd preskúmava iba, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodíť iné alebo dokonca opačné závery. Správne orgány v tomto konaní neprekročili medze stanovené zákonom, keď žalobcovi uložili pokutu v spojení so zákazom činnosti v zákonnom rozpätí a svoje rozhodnutie o výmere sankcií náležite zdôvodnili. Treba tu však dodať, že argumentácia žalobcu, že z nijakého predpisu nevyplýva povinnosť uložiť obe sankcie spolu, nie je správna. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 22 ods. 2 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. sa za priestupok, ktorý sa kládol za vinu žalobcovi, uloží pokuta v stanovenom rozpätí a zákaz činnosti. Gramatickým výkladom tohto zákonného ustanovenia nemožno dospieť k inému záveru ako k tomu, že ide o sankcie, ktoré sa za uvedený priestupok ukládajú kumulatívne a nie alternatívne. Na odvolací dôvod žalobcu, že v inej veci neboli uložené obe sankcie súčasne, hoci malo ísť o závažné porušenie predpisov, odvolací súd zdôrazuje, že táto iná právna vec nie je predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní, nijako s vecou nesúvisí a nemožno na ňu prihliadať; navyše nie sú zrejmé okolnosti uvedeného prípadu, ani to, ako bola vec v skutočnosti právoplatne ukončená.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne a dôkladne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil a na odôvodnenie ktorého v ďalšom aj odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP), aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky, v podstate totožné so žalobnými dôvodmi, neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.